

ÎNCHEIERE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Valentin Morarița,
în cauza civilă la cererea înaintată de Valentin Morarița împotriva lui Serghei
Vacari cu privire la respectarea dreptului de vecinătate și demolarea construcției,
împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost
respinsă cererea de apel depusă de Valentin Morarița, fiind menținută hotărârea din
19 iunie 2018 a Judecătoria Edineț, sediul Briceni,

c o n s t a t ă:

La 09 iunie 2017, reclamantul Valentin Morarița, reprezentat de avocatul Vasile
Martin, s-a adresat cu cerere în instanța de judecată către Serghei Vacari cu privire
la respectarea dreptului de vecinătate și demolarea construcției.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în temeiul contractului de donație
nr. 3851 din 17 mai 2010, a devenit proprietar al bunului imobil cu nr. cadastral
XXXXXXXXX, situat în s. Caracușenii Vechi, raionul Briceni, compus din: teren cu
suprafața de 0,2479 ha, casă de locuit individuală și două construcții accesorii. Pe
partea dreaptă a gospodăriei sale este situată gospodăria pârâtului Serghei Vacari.

Potrivit reclamantului, cu mai mult timp în urmă, pârâtul a edificat o construcție
accesorie cu o lungime de mai bine de 10 metri, pe hatul dintre sectoarele
gospodăriilor reclamantului și a pârâtului, încălcând prevederile art. 377, art. 379
alin. (1), art. 386 și art. 389 alin. (1) din Codul civil, cât și pct. 2.12 din SNUP
2.07.01.89, care stipulează că construcțiile auxiliare pot fi construite la distanța de
cel puțin 1 metru de la hotar.

Astfel, pentru construcția acestei clădiri accesorii, efectuată cu încălcarea
legislației și documentelor normative în construcții, pârâtul Serghei Vacari, prin
decizia din 19 august 2016 a Judecătoria Briceni a fost declarat vinovat în baza art.
177 alin. (2) lit. f) din Codul contravențional și sancționat cu amendă în mărime de
70 unități contravenționale.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție din 27 iulie 2016, Serghei
Vacari la 27 iulie 2016 a executat lucrări de construcție-montaj a anexelor

gospodărești cu încălcarea art. 13 al Legii privind calitatea în construcții nr. 721 din 02.02.1996. Astfel, reclamantul consideră că este dovedit faptul că pârâtul a construit imobilul în litigiu cu încălcări grave ale legislației.

Reclamantul a menționat că, apa și zăpada de pe acoperișul construcției pârâtului cad pe peretele saraiului său, fapt care duce la deteriorarea peretelui ce îi aparține reclamantului. La observațiile și cererile față de pârât de a-și permuta peretele la distanța de 2 metri de la hotar, ultimul nu reacționează, fapt prin care demonstrează o atitudine răuvoitoare față de reclamant și proprietatea acestuia.

Reieșind din cele expuse, reclamantul Valentin Morarița a solicitat obligarea pârâtului Serghei Vacari să demoleze peretele construcției accesorii construită pe hotarul gospodăriei sale, situată în s. Caracușeni Vechi, raionul Briceni.

Prin hotărârea din 19 iunie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Briceni, cererea de chemare în judecată înaintată de Valentin Morarița împotriva lui Serghei Vacari cu privire la respectarea dreptului de vecinătate și demolarea construcției, a fost respinsă ea neîntemeiată.

Prin decizia din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, a fost respinsă cererea de apel depusă de Valentin Morarița, fiind menținută hotărârea din 19 iunie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Briceni.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut ca fiind justă concluzia primei instanțe referitor la faptul că Serghei Vacari nu deține dreptul de proprietate asupra casei de locuit, unde este ridicată construcția auxiliară, demolarea căreia se solicită, deoarece, intimatul/pârât după decesul mamei sale în termen de 6 luni nu s-a adresat la notar pentru a primi certificatul de moștenitor testamentar, și nu există o hotărâre a instanței de judecată privind constatarea faptului acceptării succesiunii prin intrare în posesiunea patrimoniului succesoral. Astfel, nu există probe care să confirme incontestabil încălcarea drepturilor reclamantului de către pârât.

La 07 martie 2019, Valentin Morarița a contestat cu recurs decizia din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-a invocat faptul că intimatul cu rea-voință omite să își înregistreze dreptul de proprietate asupra imobilului și continua să îi aducă prejudicii recurentului.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valentin Morarița este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 27 noiembrie 2018 și recepționată de recurent la 15 ianuarie 2019 (f.d. 145). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 27 noiembrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost înregistrat la 07 martie 2019, în conformitate cu art. 434

din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Valentin Morarița.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din

Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valentin Morarița.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Svetlana Filincova